

[Margrete Auken]

Begrundelse

Adskillige internationale fora har indflydelse på den økonomiske, samfundsmæssige og miljømæssige situation i mindrebemidlede lande. Brundtlandkommissionen peger på nogle løsningsmodeller, der især understreger behovet for institutionelle ændringer og et helheds-syn.

De igangværende reformer i Verdensbanken er et resultat af bl.a. konkrete nordiske initiativer, ligesom de nordiske lande i andre internationale fora i og uden for FN har stillet forslag.

På den baggrund ønskes det oplyst, hvilke prioriteringer der nu ligger til grund for den danske og nordiske indsats inden for dette overordentlig vigtig internationale miljøspørgsmål.

Svar (22/10 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Rapporten fra Verdenskommissionen for Miljø og Udvikling har siden sin fremkomst i april 1987 været drøftet i en række internationale fora, herunder UNEP, Verdensbanken, OECD, EF og det nordiske samarbejde. For tiden behandles rapporten sammen med det af UNEP udarbejdede miljøperspektivdokument i FNs generalforsamling. Hensigten er at søge at nå til enighed om de fornødne strukturelle reformer og ændringer i de enkelte institutioners politik med det formål at efterleve Verdenskommissionens anbefalinger.

Spm. nr. S 53

Til miljøministeren (12/10 87) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til et fællesnordisk forslag til Londonkonventionen (LDC) om et globalt forbud mod afbrænding af kemisk affald på havet?«

Begrundelse

Samarbejdet inden for Londonkonventionen og den regionale Oslokommission, der regulerer dumpning og havafbrænding på havet, har efterladt det officielle indtryk, at havafbrænding er under afvikling.

Mere og mere tyder imidlertid på, at havafbrænding er under udvikling. Visse lande over-

vejer at starte havafbrænding inden for de nærmeste år. Dette gælder først og fremmest USA og Canada, men også østater i Karibien og østasiatiske lande. De spanske planer om et afbrændingsområde ud for Nordspanien, der i øjeblikket er skrinlagt, men stadig er en reel mulighed, viser også med al tydelighed, at havafbrændingen er under udvikling.

De nordiske lande fremlagde i juni et forslag til Oslokommissionen om, at havafbrændingen forbydes ved udgangen af 1991. Især Portugal, Spanien, Irland og Storbritannien var imod forslaget. Da Oslokommissionen kræver enstemighed eller konsensus, vil der aldrig kunne vedtages et forbud dér, så længe bare ét land er imod.

Der er store forventninger til den nordiske indsats ved Nordsøkonferencen i slutningen af november, men da Storbritannien er til stede og der også her tages (uforpligtende) beslutninger ved konsensus, kan det allerhøjest forventes, at Storbritannien isoleres ved, at de nordiske lande ikke indgår kompromis.

I Londonkonventionen, der er en konvention under FN, tages beslutninger i almindelighed også ved konsensus. Men konventionen åbner mulighed for, at der kan vedtages konventionsændringer med $\frac{2}{3}$ flertal og resolutioner med almindeligt flertal. Denne strategi er med held anvendt over for briterne i forbindelse med vedtagelsen af en spansk resolution i 1983, der forbød dumpning af radioaktivt affald i 2 år. Resolutionen er senere blevet forlænget på ubestemt tid, og der er ikke blevet dumpet radioaktivt affald i havet siden 1982.

Selv om det nordiske forslag til Oslokommissionen og en forhåbentlig kompromisløs holdning ved Nordsøkonferencen lægger pres på havafbrændingslandene, er det et helt anderledes pres, der kan lægges gennem Londonkonventionen. Et nordisk forslag om et globalt forbud til Londonkonventionen vil således være en naturlig fortsættelse af de initiativer, der allerede er taget mod havafbrænding, og den strategi, der tidligere med held er anvendt i Londonkonventionen mod dumpning af radioaktivt affald.

Svar (22/10 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Miljøstyrelsen har i anledning af spørgsmålet oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig: